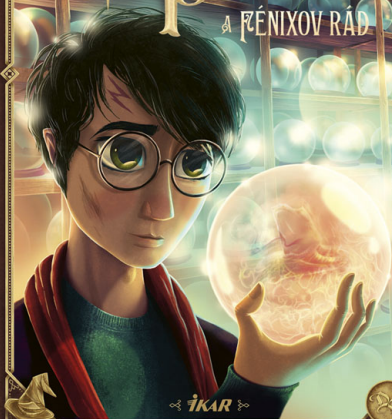

J. K. ROWLINGOVÁ

Harry Potter

A FÉNIXOV RÁD

IKAR

NEILOVI, JESSICE A DAVIDOVI,
VĎAKA KTORÝM JE MOJ SVET ČAROVNÝ

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA
Dudley a dementori • 7

DRUHÁ KAPITOLA
Zálety sov • 25

TRETIA KAPITOLA
Predvoj • 46

ŠTVRTÁ KAPITOLA
Grimmauldovo námestie číslo dvanásť • 63

PIATA KAPITOLA
Fénixov rád • 82

SIESTA KAPITOLA
Urodzený a starobylý rod Blackovcov • 100

SIEDMA KAPITOLA
Ministerstvo mágie • 122

ÔSMA KAPITOLA
Výsluch • 137

DEVIATA KAPITOLA
Trápenia pani Weasleyovej • 151

DESIATA KAPITOLA
Luna Lovegoodová • 178

JEDENÁSTA KAPITOLA
Nová pieseň Triediaceho klobúka • 197

DVANÁSTA KAPITOLA
Profesorka Umbridgeová • 217

TRINÁSTA KAPITOLA
Po škole s Dolores • 246

ŠTRNÁSTA KAPITOLA
Percy a Tichošlap • 274

PÄTNÁSTA KAPITOLA
Vrchný rokfortský inkvizitor • 299

ŠESTNÁSTA KAPITOLA
U kančej hlavy • 322

SEDEMNÁSTA KAPITOLA
Dekrét o vzdelávaní číslo dvadsaťštyri • 341

OSEMNÁSTA KAPITOLA
Dumbledoreva armáda • 363

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA
Lev a had • 385

DVADSIATA KAPITOLA
Čo rozprával Hagrid • 407

DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA
Oko hada • 427

DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Nemocnica svätého Munga na liečbu čarovných
chorôb a zranení • 450

DVADSIATA TRETIA KAPITOLA
Vianoce na uzavretom oddelení • 475

DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Oklumencia • 498

DVADSIATA PIATA KAPITOLA
Chrobák v pasci • 523

DVADSIATA SIESTA KAPITOLA
Videné a nepredvídané • 548

DVADSIATA SIEDMA KAPITOLA
Kentaur a donášač • 574

DVADSIATA ÔSMA KAPITOLA
Snapova najhoršia spomienka • 598

DVADSIATA DEVIATA KAPITOLA
Voľba povolania • 623

TRIDSIATA KAPITOLA
Grawp • 648

TRIDSIATA PRVÁ KAPITOLA
Vynikajúca čarodejnická úroveň • 674

TRIDSIATA DRUHÁ KAPITOLA
Odzbrojení • 698

TRIDSIATA TRETIA KAPITOLA
Boj a let • 719

TRIDSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA
Oddelenie záhad • 731

TRIDSIATA PIATA KAPITOLA
Za závojom • 747

TRIDSIATA SIESTA KAPITOLA
Jediný, koho sa vždy bál • 772

TRIDSIATA SIEDMA KAPITOLA
Stratené prococtvo • 784

TRIDSIATA ÔSMA KAPITOLA
Začína sa druhá vojna • 808

DUDLEY A DEMENTORI

Dosiaľ najteplejší deň tohto leta sa chýlil ku koncu a veľké hranaté domy na Privátnej ceste zahaľovalo ospanlivé ticho. Autá, zvyčajne naleštené, stáli na príjazdových cestách zaprášené a trávniky, kedysi smaragdovozelené, boli vysušené a ožltnuté - pre veľké sucho trval zákaz používať hadice. Keďže obyvatelia Privátnej cesty tým prišli o svoje zvyčajné činnosti - umývanie áut a kosenie trávnikov, utiahli sa do chládku obydli a okná pootvárali dokorán v nádeji, že vlákajú dnu neexistujúci vánok. Jediný, kto sa zdržiaval vonku, bol dospievajúci chlapec. Ležal na chrbte v kvetinovom záhone pri dome číslo štyri.

Bol to chudý, čiernovlasý chalan v okuliaroch, s vyziabnutým, trochu nezdravým výzorom rýchlo vyrasteného pubertiaka. Džínsy mal potrhané a špinavé a tričko vyťahané a vyblednuté, podošvy tenisiek sa mu odlepovali. Susedia nemali Harryho Pottera pre jeho výzor veľmi v láske, lebo to boli ľudia, podľa ktorých by mal byť zanedbaný výzor trestný, ale pretože dnes večer sa Harry ukrýval za veľkým krikom horrenzie, okoloidúci ho vôbec nevideli. Vlastne ho mohol vidieť iba strýko Vernon alebo teta Petunia, keby sa vyklonili z okna obývačky a pozreli na záhon priamo pod ním.

Harry mal pocit, že za nápad skryť sa tu by mu mali gratulovať. Teplá tvrdá zem možno nebola najpohodlnejšia, lenže na druhej strane nikto naňho nezazeral a neškrípal zubami tak nahlas, že Harry nepočul správy, ani ho nikto nezasypával neprijemnými otázkami ako zakaždým, keď sa pokúsil sledovať televíziu v obývačke so strýkom a s tetou.

Ako keby jeho myšlienka vletela cez otvorené okno dnu, Harryho strýko Vernon Dursley odrazu prehovoril.

„Som rád, že nás ten chlapec prestal vyrušovať. A kde vlastne je?“

„Neviem,“ ľahostajne odpovedala teta Petunia. „V dome nie je.“

Strýko Vernon zahundral.

„Vraj pozeráť televízor...“ vyprskol jedovito. „Rád by som vedel, čo má v skutočnosti za lubom. Ako keby normálneho chlapca zaujímali správy. Dudley nemá ani potuchy, čo sa deje, pochybujem, či vôbec vie, kto je predseda vlády. Mimochodom, v *našich* správach o tých jeho kumpánoch aj tak nič nie je...“

„Vernon, psst!“ zahriakla ho teta Petunia. „Je otvorené okno!“

„Ach, áno, prepáč, miláčik.“

Dursleyovci zmĺkli. Harry si vypočul veršovanú reklamu na cereálne raňajky a sledoval pritom pani Figgovú, bláznivú milovníčku mačiek z neďalekej Wistérievej aleje, ako sa pomaly vlečie okolo. Mračila sa a niečo si hundrala. Harry bol rád, že sa skryl za krik, lebo v poslednom čase ho pani Figgová pri každom stretnutí neodbytné pozývala na čaj. Zašla za roh a stratila sa mu z dohľadu, keď cez okno znova vyletel hlas strýka Vernona.

„Dudko išiel na čaj?“

„K Polkissovcom,“ nadšene oznamovala teta Petunia. „Má toľko kamarátov, taký je obľúbený...“

Harry len-len že nevyprskol. Pokiaľ išlo o ich syna Dudleyho, boli Dursleyovci až neuveriteľne hlúpi. Zhltli mu všetky primitívne klamstvá o tom, že cez letné prázdniny chodí každý večer na čaj k niektorému chalanovi z jeho bandy. Harry veľmi dobre vedel, že Dudley na nijaké čaje nechodieval, on a jeho banda každý večer ničili detské ihrisko v parku, fajčili na rohoch a hádzali kamene do okoloidúcich

aut a detí. Harry ich vídaval na večerných prechádzkach po Malých Neradostniciach. Väčšinu prázdnin strávil potulkami po uliciach a cestou vždy vyťahoval z odpadkových košov noviny.

Harry začul úvodné tóny znelky, ktorá ohlasovala večerné správy o siedmej, a stiahol sa mu žalúdok. Po mesiaci čakaní bude možno práve dnešný večer ten očakávaný.

„*Letiská sa plnia rekordným počtom dovolenkárov, ktorí tu uviazli pre štrajk španielskej letiskovej batožinovej obsluhy trvajúci už druhý týždeň...*“

„Ja by som im dal doživotnú siestu,“ zavrčal strýko Vernon, takže nebolo počuť koniec hlásateľovej vety, ale na tom nezáležalo – vonku na záhone sa Harrymu uvoľnil žalúdok. Keby sa bolo niečo stalo, určite by to bolo v správach na prvom mieste; smrť a katastrofy boli dôležitejšie než uviaznutí dovolenkári.

Pomaly, zhlboka si vydýchol a hľadel na jasnomodrú oblohu. Každý deň tohto leta bol rovnaký: napätie, očakávanie, dočasná úľava a potom znova narastajúce napätie... a vždy čoraz naliehavejšia otázka, *prečo* sa zatiaľ nič nestalo.

Počúval ďalej, pre prípad, že by zachytil nejakú malú stopu, na ktorej by mukloví nespoznali, o čo v skutočnosti ide – trebárs nejaké nevysvetliteľné zmiznutie, čudná nehoda... ale po štrajku batožinovej obsluhy nasledovali správy o suchu na juhovýchode („Dúfam, že ten odvedľa počúva!“ kričal strýko Vernon. „On, čo má o tretej ráno pustený záhradný postrekovač!“), potom o helikoptére, ktorá sa skoro zrútila na pole v Surrey, o rozvode nejakej slávnej herečky s jej slávnym manželom („Ako keby nás zaujímalí ich špinavé záležitosti,“ opovržlivo odfrkla teta Petunia, hoci ako posadnutá sledovala ten prípad v každom časopise, ktorý sa dostal do jej kostnatých rúk.).

Harry prestal civieť na žiarivú večernú oblohu a pri hlásateľových slovách: „... a nakoniec – *papagájec Bungy našiel nový*

*spôsob, ako sa tohto leta ochladíť. Bungy, obyvateľ Piatich pie-
rok v Barnsley, sa naučil jazdiť na vodných lyžiach! Mary Dor-
kinsová sa ta vybrala, aby zistila viac.“*

Harry otvoril oči. Keď sa už dostali k andulkám, ďalej nebude nič, čo by za voľačo stálo. Opatrne sa prevalil na brucho, nadvihol sa na kolená a na lakte, že sa odplazi spod okna.

Stihol sa posunúť sotva pár centimetrov, keď sa v rýchлом slede odohralo niekoľko vecí.

Ospanlivé ticho narušilo hlasné rozliehajúce sa TRESK!, ktoré znelo ako výstrel, spod zaparkovaného auta vyletela mačka a zmizla, niekto zvraskol a hlasno zanaďával a z oby-
vačky Dursleyovcov bolo počuť rozbíjajúci sa porcelán, a ho-
ci to bol signál, na ktorý Harry čakal, vyskočil, pritom spoza
pása džínsov vytiahol drevený prútik, ako keby tasil meč –
ale prv než sa stihol vystrieť v celej svojej výške, narazil hla-
vou do otvoreného okna. Na ten treskot teta Petunia vykrik-
la ešte hlasnejšie.

Harrymu sa zdalo, akoby mu hlava praskla na dve polovi-
ce. Tiekli mu slzy, zakymácal sa a usiloval sa sústrediť po-
hľad na ulicu a zistiť, čo spôsobilo ten hluk, ale sotva sa tac-
kavo zdvihol, z otvoreného okna sa načiahli dve veľké
červené ruky a pevne mu zovreli hrdlo.

„Ihneď – to – odlož!“ vrčal strýko Vernon Harrymu do
ucha. „Už aj! Kým to niekto neuvidí!“

„Pusti ma!“ lupal po dychu Harry. Chvilku zápasili, Harry
ťahal ľavou rukou strýka za prsty pripomínajúce klobásky
a v pravej pevne zvieral prútik, a vtedy, keď bolesť na teme-
ne Harryho hlavy prepukla zvlášť silne, strýko Vernon vykri-
kol a pustil Harryho, ako keby dostal elektrický šok. Ako ke-
by sa do jeho synovca nahrnula nejaká neviditeľná sila
a nebolo možné ho udržať.

Harry sa zadychčaný zvalil do kríka hortenzie, vstal a ob-
zeral sa. Nikde ani stopy po pôvodcovi toho hlasného prask-

nutia, ale v susedných oknách sa zjavilo niekoľko tvári. Harry si rýchlo zastrčil prútik za pás džínsov a usiloval sa tváriť nevinne.

„Krásny večer!“ zakričal strýko Vernon a zakýval panej z čísla sedem naproti, ktorá naňho zazerala spoza sieťkovej záclony. „Počuli ste, ako to v tom aute tresklo? Skoro sme s Petuniou dostali infarkt!“

Pritom sa hrôzostrašne uškŕňal ako nejaký šialenec, ale iba dovtedy, kým všetci zvedaví susedia nezmizli z okien, a potom, keď oslovil Harryho, sa ten úškrn zmenil na zúrivú grimasu.

Harry podišiel pár krokov bližšie, ale dával si pozor, aby zastal tesne mimo dosahu strýkových natiahnutých rúk, ktoré mu mohli znovu zovrieť hrdlo.

„Ako si to, doparoma, predstavuješ, chlapče?“ spýtal sa strýko Vernon.

„Čo ako si predstavujem?“ pokojne reagoval Harry. Stále sa obzeral na jednu i na druhú stranu ulice, dúfajúc, že objaví človeka, čo spôsobil ten zvuk.

„Narobiť rachot ako so štartovacou pištoľou rovno pod naším...“

„Ja som to neurobil,“ rozhodne vyhlásil Harry.

Vedľa širokej červenej tváre strýka Vernona sa v okne zjavila chudá kónská tvár tety Petunie. Tvárila sa zlostne.

„Prečo si špehoval pod naším oknom?“

„Áno, áno, pravda, Petunia! Čo si hľadal pod naším oknom, chlapče?“

„Počúval som správy,“ rezignovane odvetil Harry.

Teta so strýkom si vymenili pobúrené pohľady.

„Počúval si správy?! Zase?“

„Ale veď predsa každý deň sú iné.“

„Nechytrač, chlapče! Chcem vedieť, čo máš za lubom, a nechcem viac počuť tie nezmysly o počúvaní správ. Veľmi dobre vieš, že tvoji kumpáni...“

„Opatrne, Vernon!“ vyhrkla teta Petunia a strýko Vernon stíšil hlas tak, že ho Harry ledva počul: „... že tvoji kumpáni sa do našich správ nedostanú!“

„To si myslíte vy.“

Dursleyovci chvíľu naňho zízali a potom teta Petunia povedala: „Ty bezočivý malý klamár. A čo robia všetky tie...“ aj ona tak stíšila hlas, že Harry jej musel ďalšie slová doslova čítať z perí, „sovy, ak ti neprinášajú správy?“

„Ha!“ víťazoslávne zašepkal strýko Vernon. „Z toho sa nevykrútiš, chlapče! Ako keby sme nevedeli, že všetky správy dostávaš od tých otravných vtákov!“

Harry chvíľu váhal. Tentoraz mal čo robiť, aby im povedal pravdu, hoci teta so strýkom nemohli vedieť, ako mu to priznanie padne neprijemne.

„Sovy... mi nenosia správy,“ odvetil bezvýrazne.

„Neverím,“ okamžite vyhlásila teta Petunia.

„Ani ja,“ energicky sa pridala strýko Vernon.

„Vieme, že chystáš nejaké darebáctvo,“ pokračovala teta Petunia.

„Nie sme hlúpi, aby si vedel,“ dodal strýko Vernon.

„No tak to je pre mňa novina,“ odsekol Harry, ktorému sa búrila žľč, a prv ako by ho Dursleyovci stihli zavolať naspäť, zvrtoľ sa, prešiel krížom cez trávnik pred domom, prekročil nízky záhradný múrik a vykračoval si po ulici.

Zavaril si a vedel to. Neskôr ho čaká konfrontácia s tetou a strýkom a zaplatí za svoju bezočivosť, ale práve teraz mu to bolo jedno, myslel na naliehavejšie záležitosti.

Harry si bol istý, že ten praskot spôsobil niekto, kto sa primiestnil alebo odmiestnil. Znelo to presne tak, ako keď sčista-jasna zmizol domáci škriatok Dobby. Je možné, že by bol Dobby tu na Privátnej ceste? Že by ho práve teraz sledoval? Pri tejto myšlienke sa zvrtoľ a premeriaval si Privátnu cestu, ale bola celkom pustá a Harry si bol istý, že Dobby nevie byť neviditeľný.

Kráčal ďalej, sotva si uvedomujúc, kade ide, lebo v poslednom čase prešiel tieto ulice toľkokrát, že nohy ho niesli na obľúbené miesta automaticky. Po každých pár krokoch sa obzrel. Bol si istý, že keď ležal medzi vysychajúcimi begóniami tety Petunie, nachádzal sa vedľa neho niekto čarovný. Prečo sa mu neprihovoral, prečo sa nekontaktoval, prečo sa teraz skrýva?

No ako v ňom narastal pocit márnosti, už si tým nebol taký istý.

Možno to vôbec nebol čarovný zvuk. Možno tak zúfalo túži po hoci najnepatrnejšom kontakte zo sveta, do ktorého patrí, že jednoducho zveličuje celkom obyčajné zvuky. Určite sa niečo rozbilo v dome u susedov, a to bol ten zvuk.

Harry pocítil tupé skľučujúce zovretie v žalúdku a ani nevedel ako, znova ho pohltila beznádej, ktorá ho trápila celé leto.

Zajtra ráno o piatej ho zobudí budík, aby mohol zaplatiť sove - doručovateľke *Denného Proroka*, lenže má vôbec zmysel ďalej ho odoberať? Harry po tieto dni iba pozrel na titulnú stranu a potom ho odhodil. Keby si tí idioti, čo robia tie noviny, uvedomili, že Voldemort sa vrátil, bolo by to v hlavných správach, a Harryho zaujímalo iba to.

Keby mal šťastie, sovy by mu priniesli správy od jeho najlepších priateľov Rona a Hermiony, hoci sa už vzdal nádeje, že sa z ich listov dozvie niečo nové.

Nemôžeme Ti toho veľa napísať o Ved'-Vieš-Kom, to je jasné... Povedali nám, že nemáme písať o ničom dôležitom, pre prípad, že by naše listy niekam zabľúdili... Máme tu dosť práce, ale po drobnosti Ti teraz nemôžeme napísať... Deje sa toho veľa a všetko Ti porozprávame, keď sa uvidíme...

Ale kedy sa uvidia? Nikto sa neobťažoval napísať mu presný dátum. Hermiona mu do pozdravu k narodeninám načmárala *Predpokladám, že sa onedlho stretneme...* lenže čo je to onedlho? Pokiaľ Harry usudzoval podľa nejasných náznakov v listoch, Hermiona a Ron boli niekde spolu, pravdepo-

dobne v dome Ronových rodičov. Takmer nezniesol pomyslenie na to, ako si tí dvaja lebedia v Brlohu, kým on trčí na Privátnej ceste. Vlastne bol na nich taký nahnevaný, že odhodil dve bonboniéry z Medových labiek, ktoré mu poslali na narodeniny, ani ich neotvoril. Neskôr to oľutoval, keď mu teta Petunia na večeru predložila zvädnutý šalát.

A čím sú Ron s Hermionou takí zaneprázdnení? A prečo on, Harry, nemá čo robiť? Veď sa predsa ukázalo, že zvládne oveľa viac než oni. Hádám všetci nezabudli, čo urobil? Nebol to on na tom cintoríne a nevidel, ako zavraždili Cedrica? To jeho priviazali k náhrobnému kameňu a skoro prišiel o život.

Nemysli na to, prísne sa hrešil Harry už po stý raz v toto leto. Stačilo, že sa na ten cintorín vracia v nočných morách, nemusí na to myslieť ešte aj za bieleho dňa.

Zabočil za roh na Magnóliový oblúk, v polovici prešiel okolo úzkej uličky pri garáži, kde prvý raz zbadal svojho krstného otca. Aspoň že Sirius chápe, ako sa cíti. Lenže v jeho listoch rovnako chýbali akékoľvek správy ako v Ronových a Hermioniných, ale namiesto mučivých narážok aspoň ob-Sahovali varovania a slová útechy. *Viem, že to pre Teba musí byť otravné... Len si dávaj pozor a všetko bude v poriadku. Buď opatrný a nekonaj unáhle...*

Keď Harry prešiel cez Magnóliový oblúk, vyšiel na Magnóliovú cestu a zamieril k detskému ihrisku v parku, ktoré pomaly prikrývala tma, pomyslel si, že celkove sa drží Siriu-sovej rady. Prinajmenšom odolal pokušeniu priviazať kufor o metlu a vybrať sa do Brlohu. Vlastne Harry považoval svoje správanie za veľmi dobré, ak vezme do úvahy, aký je sklamaný a nahnevaný za to, že tak dlho trčí na Privátnej ceste a musí sa skrývať v kvetinových záhonoch v nádeji, že sa dopyčuje niečo, z čoho by mohol vyvodiť, čo asi lord Voldemort robí. No aj tak ho dosť rozčuľovala rada nekonať unáhle od človeka, ktorý strávil dvanásť rokov v čarodej-

níckom väzení v Azkabane, utiekol, pokúsil sa spáchať vraždu, z ktorej bol obvinený a potom unikol na ukradnutom hipogrifovi.

Harry preskočil zamknutú bránku parku a vykročil po vyschnutej tráve. Park bol prázdny rovnako ako okolité ulice. Keď prišiel k hojdačkám, usadil sa na tú jedinú, ktorú Dudley s kamarátmi ešte nestihli pokaziť, ovinul si ruku okolo reťaze a mrzuto hľadel do zeme. Už sa nebude môcť skrývať v záhone pod oknami Dursleyovcov. Zajtra si musí vymyslieť nejaký nový spôsob, ako počúvať správy. Nemá sa na čo tešiť, čaká ho ďalšia nepokojná noc, lebo aj keby sa vyhol nočnej more o Cedricovi, mával znepokojivé sny o dlhých tmavých chodbách so slepým koncom a zamknutými dverami a usúdil, že to asi súvisí s pocitom, že je tu ako v pasci, ktorý ho trápi vo dne. Stará jazva na čele ho často nepríjemne pichala, ale nenamýšľal si, že sa to Ronovi, Hermione alebo Siriusovi ešte bude zdať zaujímavé. Keď ho jazva bolela v minulosti, varovalo ho to, že Voldemort zase získava silu, lenže teraz, keď sa Voldemort vrátil, povedali by mu, že táto pravidelne sa opakujúca nepríjemnosť sa dala čakať... s tým si netreba robiť starosti... nie je to nič nové...

Pocit krivdy, ktorý to v ňom vyvolávalo, tak narastal, že by sa najradšej od zlosti rozkričal. Keby nebolo jeho, nikto by ani nevedel, že sa Voldemort vrátil! A za odmenu za to celé štyri týždne tvrdne v Malých Neradostniciach celkom odrezaný od čarodejníckeho sveta, musí sa krčiť medzi vykapíjajúcimi kvetmi, aby mohol počúvať o andulkách na vodných lyžiach! Ako naňho mohol Dumbledore tak ľahko zabudnúť? Prečo sú Ron a Hermiona spolu, a jeho nepozvali? Ako dlho má ešte trpieť Siriusove slová o tom, že tu má sedieť a slušne sa správať; alebo odolávať pokušeniu napísať do toho hlúpeho *Denného Proroka* a upozorniť ich, že sa lord Voldemort vrátil? Takéto zlostné myšlienky vírili Harrymu hlavou a prekypoval hnevom, keď navôkol sadal dusný za-

matový večer a vo vzduchu voňala teplá, suchá tráva a jediným zvukom, ktorý počul, bol tlmený šum premávky na ceste za plotom parku.

Nevedel, ako dlho sedel na hojdačke, keď ho zo zadumania vyrušili nejaké hlasy a zdvihol pohľad. Lamy z okolitých ulíc vrhali tlmené svetlo, no dostatočné na to, aby bolo vidieť siluety skupinky ľudí prechádzajúcich cez park. Jeden z nich nahlas vyspevoval vulgárnu pesničku. Ostatní sa smiali. Drahé pretekárske bicykle, ktoré ťahali vedľa seba, ticho bzučali.

Harry vedel, kto to je. Postava vpredu bol nepochybne jeho bratanec Dudley Dursley uberajúci sa domov v sprievode svojej vernej bandy.

Dudley bol rozmerný ako vždy, ale rok prísnej diéty a no-voobjavený talent ho fyzicky zmenili. Ako strýko Vernon s potešením vykladal každému, kto ho počúval, Dudley sa nedávno stal juniorským majstrom v ťažkej váhe na medziškolských majstrovstvách juhovýchodu v boxe. Vďaka tomu „vznešenému športu“, ako ho strýko Vernon nazýval, sa Dudley stal ešte hroznejším, než sa Harrymu zdal na prvom stupni základnej školy, keď mu slúžil ako prvé boxovacie vrece. Harry sa bratanca už ani zďaleka nebál, no ani tak si nemyslel, že by bolo treba oslavovať, keď sa Dudley naučil udieľať silnejšie a presnejšie. Deti zo širokého okolia sa ho desili – dokonca viac než „toho Potterovie chlapčiska“, ktorý, ako ich varovali, je všetkými masťami mazaný chuligán a chodí do Nápravného centra svätého Brutusa pre nenapraviteľných mladistvých delikventov.

Harry sledoval tmavé postavy prechádzajúce cez trávnik a bol zvedavý, koho dnes stlíkli. Pri pohľade na nich sa prichytil pri tom, ako si v duchu hovorí: *Obzrite sa. No tak... obzrite sa... Sedím tu sám... poďte... zabavte sa...*

Keby ho tam Dudleyho kamoši uvideli, určite by zamierili rovno k nemu, a čo by potom urobil Dudley? Nechcel by pred bandou stratiť tvár, lenže bál by sa provokovať Harry-

ho... bola by to zábava sledovať, ako Dudley vyrieši tú dilemu... podpichovať ho a hľadiť, aký je bezmocný... a keby Harryho udrel niektorý z chalanov, je pripravený, má prútik. Len nech to skúsia... s radosťou si vybijie svoje sklamanie na chlapcoch, ktorí mu kedysi robili zo života peklo.

Lenže neotočili sa, nevideli ho, boli už skoro pri plote. Harry ovládol nutkanie zavolať na nich... vyhľadávať bitky nie je múdre... nesmie používať čary... zase by riskoval vylúčenie.

Hlasy Dudleyho bandy zanikli, už ich nebolo vidieť, šli po Magnóliovej ceste.

No vidíš, Sirius, otupene si povedal Harry. Nič unáhlené. Dávam si pozor. Presný opak toho, čo si robil ty.

Potom vstal a vystrel sa. Teta Petunia a strýko Vernon mali očividne pocit, že vždy keď príde Dudley, je ten správny čas na príchod domov, a kedykoľvek potom je už prineskoro. Strýko Vernon pohrozil, že Harryho zavrie do kôlne, ak príde ešte raz neskôr než Dudley, a tak Harry potlačil zívanie a trochu zamračený zamieril k bráne v parku.

Na Magnóliovej ceste rovnako ako na Privátnej stálo plno veľkých konzervatívnych domov s dokonale upravenými trávnikmi a ich veľkí konzervatívni majitelia sa vozili na veľmi čistých autách podobných auto strýka Vernona. Harrymu sa Malé Neradostnice väčšmi páčili v noci, keď zastreté okná žiarili v tme ako šperky a on sa nevystavoval nebezpečenstvu, že začuje pohoršené poznámky o svojom zločineckom výzore, keď prechádzal popri majiteľoch domov. Kráčal rýchlo, takže v polovici Magnóliovej cesty znovu uvidel Dudleyho bandu. Práve sa lúčili pri východe na Magnóliový oblúk. Harry ustúpil do tieňa veľkého orgovánu a čakal.

„... pišfal ako malé prasa, čo?“ hovoril Malcolm a ostatní sa rehotali.

„Pekný pravý hák, Veľký Dud,“ pochválil Piers.

„Zajtra o tom istom čase?“ spýtal sa Dudley.

„U nás, rodičia idú preč,“ navrhol Gordon.

„Tak sa majte,“ rozlúčil sa Dudley.

„Čau, Dud!“

„Maj sa, Veľký D!“

Harry počkal, kým sa ostatní členovia bandy rozišli, a šiel ďalej. Keď ich hlasy znova zanikli, zamieril za roh na Magnóliový oblúk, a pretože kráčal veľmi rýchlo, onedlho dobehol Dudleyho, ktorý si vykračoval z nohy na nohu a pospevoval si.

„Čau, Veľký D!“

Dudley sa otočil.

„Och, to si ty!“ zavrčal.

„Odkedy si Veľký D?“ spýtal sa Harry.

„Sklapni,“ zahučal Dudley a otočil sa.

„Skvelé meno,“ uškrnul sa Harry a zladil krok s bratancovým. „Ale pre mňa vždy budeš Maličký Dudulko.“

„Povedal som SKLAPNI!“ a ruky ako šunky sa mu zovreli do pästí.

„Chalani nevedia, ako ťa volá mamička?“

„Zavri hubu!“

„Jej nepovieš, aby si zavrela hubu. A čo Chrobáčik a Dudulík? Môžem ťa volať tak?“

Dudley mlčal. Zdalo sa, že sa musí ovládať zo všetkých síl, aby Harryho neudrel.

„Tak koho ste dnes večer stlíkli?“ spýtal sa Harry a uškrn z tváre mu zmizol. „Zase nejakého desaťročného? Viem, že pred dvoma dňami ste sa pustili do Marka Evansa...“

„Koľko si o to,“ odsekol Dudley.

„Vážne?“

„Urazil ma.“

„Áno? Povedal ti, že vyzeráš ako prasa, ktoré naučili choďiť na zadných? Lebo to nie je urážka, Dud, to je pravda.“

Dudley mu mykalo svalom na čelusti. Harryho nesmierne uspokojovalo, keď videl, čím môže Dudleyho rozzúriť, mal

pocit, akoby prepumpoval vlastné sklamanie do svojho bratancia, jediného ventilu, ktorý mal.

Zabočili doprava do úzkej uličky, kde Harry po prvý raz uvidel Siriusa a ktorá tvorila skratku medzi Magnóliovým oblúkom a Wistériovou alejou. Bola prázdna a oveľa tmavšia ako ulice, ktoré spájala, lebo tam neboli lampy. Ich kroky tlmili steny garáže na jednej a vysoký plot na druhej strane.

„Myslíš si, že si niekto, keď nosíš tú vec?“ ozval sa Dudley po chvíli.

„Akú vec?“

„Tú... tú, čo skrývaš.“

Harry sa znova uškrnul.

„Nie si taký hlúpy, ako vyzeráš, však Dud? No ale keby si bol, zrejme by si nevedel rozprávať a kráčať zároveň.“

Harry vytiahol prúťik. Videl, že Dudley naň úkosom pozrel.

„Nesmieš ho použiť,“ ihneď pripomenul Dudley. „Viem, že nesmieš. Vylúčili by ťa z tej tvojej mizernej školy.“

„Ako vieš, že nezmenili pravidlá, Veľký Dud?“

„Nezmenili,“ povedal Dudley, hoci to neznelo celkom presvedčivo.

Harry sa potichu zasmial.

„Nemáš odvahu pustiť sa do mňa bez tej veci, čo?“ zavrčal Dudley.

„Zatiaľ čo ty musíš mať za sebou štyroch kamošov, aby si mohol zbiť desaťročného chlapca. A ako to bolo s tým boxerským titulom, ktorým sa tak oháňaš? Koľko rokov mal tvoj súper? Sedem? Osem?“

„Len pre tvoju informáciu, mal šestnásť,“ škrípala zubami Dudley, „a ešte dvadsať minút po tom, čo som ho zložil, nevedel o svete, a vážil dva razy toľko čo ty. Len počkaj, až poviem tatkov, že si vytiahol tú vec...“

„Zase utekáš za ocinkom? Hádám sa len náš maličký boxerský majster nebojí strašného prúťika Harryho Pottera?“

„V noci nie si taký odvážny, pravda?“ uškrnul sa Dudley.

„Noc je teraz, Dudulko. Tak sa hovorí tomu, keď sa takto zotmie.“

„Myslím, keď si v posteli!“ vrčal Dudley.

Zastal. Harry zastal tiež a hľadel na bratanca. Hoci Dudleyho tvár dobre nevidel, vedel, že má na nej akýsi zvláštny víťazoslávny výraz.

„Čo tým chceš povedať, že nemám odvalu, keď som v posteli?“ spýtal sa Harry celkom nechápavo. „A čoho sa mám báť? Vankúšov či čo?“

„Včera v noci som ťa počul,“ vyhrkol Dudley. „Rozprával si zo sna. Stonal si.“

„Čo tým chceš povedať?“ zopakoval Harry, ale mal pocit, akoby mu niekto nasypal do žalúdka ľad. Minulej noci sa vo sne zase ocitol na tom cintoríne.

Dudley sa drsne zasmial a potom hovoril tenkým fňukavým hláskom.

„*Nezabíjajte Cedrica! Nezabíjajte Cedrica.* Kto je ten Cedric? Tvoj frajer?“

„Ja... klameš!“ automaticky sa bránil Harry. Ale v ústach mu vyschlo. Vedel, že Dudley neklame – ako inak by vedel o Cedricovi?

„*Ocko, pomôž mi! Ocko! Zabije ma, ocko! Ú-ú!*“

„Zavri klapačku,“ potichu zasipel Harry. „Zavri si klapačku, Dudley, varujem ťa!“

„*Ocko, pomôž mi! Mamička, pod' mi pomôcť! Zabil Cedrica! Pomoc, ocko! On ma...* Nemier tou vecou na mňa!“

Dudley cúval k múru v uličke. Harry mieril prútiťkom Dudleymu rovno na srdce. Cítil, ako mu v žilách pulzuje štrnásťročná nenávisť – čo by len za to dal, keby mohol teraz zaútočiť, použiť proti Dudleymu také dôkladné zaklínadlo, že by sa plazil domov ako omráčený chrobák a narástli by mu tykadlá...

„Nikdy viac o tom nerozprávaj,“ zavrčal Harry. „Rozumel si mi?“

„Mier tou vecou niekam inam!“

„Povedal som: *Rozumel si mi?!*“

„*Mier s tým inam!*“

„ROZUMEL SI MI?“

„DAJ TO PREČ OD...“

Dudley zrazu čudne trasľavo zhíkol, ako keby ho hodili do ľadovej vody.

Večer okolo nich sa akosi zmenil. Hviezdami posiatá indigovomodrá obloha bola zrazu čierna ako smola a bez svetla – hviezdy, mesiac a tlmené svetlá pouličných lúčok na oboch koncoch spojovacej uličky zmizli. Vzďialený hukot áut a šum stromov stíchli. Vlahý večer bol zrazu neprijemne studený. Obklopovala ich úplná, nepreniknuteľná, tichá tma, akoby nejaká obrovská ruka celú uličku zakryla hrubým ľadovým plášťom a oslepila ich.

Na okamih si Harry pomyslel, že nevedomky kúzlil aj napriek tomu, že odolával nutkaniu zo všetkých síl – potom znovu uvažoval rozumne: nemá predsa moc zhasnúť hviezdy. Otočil sa na jednu i na druhú stranu a usiloval sa niečo rozoznať, ale tma mu zakrývala oči ako ľahučký závoj.

Vtedy začul Dudleyho zdesený hlas.

„Č-čo to r-robíš? Prestaň!“

„Ja nič nerobím. Buď ticho a nehýb sa!“

„Ja n-nič n-nevidím. Oslepol s-som.“

„Povedal som, buď ticho!“

Harry stál celkom bez pohnutia a hľadel napravo-naľavo, hoci jeho oči nič nevideli. Chlad bol taký prenikavý, že sa celý triasol, na rukách mu naskočila husia koža a vlasy mu stáli dupkom – otvoril oči, ako najviac mohol a nevidomým pohľadom sa rozhliadal.

To predsa nie je možné... nemôžu byť tu... v Malých Neradostniciach... napínal uši... najprv by ich počul, až potom videl...

„Poviem to tatkovi!“ fňukal Dudley. „K-kde si? Čo to ro...“

„Budeš už ticho?!“ vyprskol Harry. „Načúvam...“

No zmlkol. Počul to, čoho sa desil.

Okrem nich dvoch bolo v uličke ešte niečo a to niečo malo chrapľavý hrkotavý dych. Harryho sa zmocnila hrôza, stál tam v tom mrazivom ovzduší a triasol sa.

„Prestaň! Nerob to! Udriem ťa, prisahám!“

„Dudley, čuš...“

BACH.

Harryho z boku do hlavy zasiahla päšť, až sa odlepil od zeme. Pred očami sa mu zjavili biele hviezdičky. Už po druhý raz v priebehu pár hodín mal pocit, akoby mu hlava pukla na dve časti, vzápätí tvrdo pristál na zemi a prútik mu vyletel z ruky.

„Ty si debil, Dudley!“ vykrikoval, do očí mu od bolesti vhrkli slzy, horko-ťažko sa dvíhal a horúčkovito v tej tme hmatal okolo seba. Počul, ako sa Dudley tápavo vzdľahuje, naráža do plota, tacká sa.

„DUDLEY, VRÁŤ SA. KRÁČAŠ ROVNO OPROTI TOMU!“

Ozval sa strašný piskľavý výkrik a Dudleyho kroky stíchli. V tej istej chvíli Harry cítil, ako ho zaplavuje mrazivý chlad, ktorý mohol znamenať iba jedno. Bolo ich viac.

„DUDLEY, ZAVRI ÚSTA! ROB SI, ČO CHCEŠ, LEN BUĎ TICHU! Prútik!“ horúčkovite si mrmlal Harry a ruky mu behali po zemi ako pavúky. „Kde je prútik... no tak... *Lumos!*“

Vyslovil to kúzlo automaticky, lebo zúfalo potreboval svetlo, aby mu pomohlo pri hľadaní, a napodiv, pár centimetrov od ruky sa mu rozsvietil konček prútika. Harry ho schmatol, tackavo vstal a otočil sa.

Prevrátil sa mu žalúdok.

Kĺzavým pohybom sa k nemu blížila vysoká postava s kapucňou, týčila sa vysoko nad zemou a nebolo jej pod habitom vidieť ani nohy, ani tvár a cestou vysávala noc.

Harry taktavo ustupoval a zdvihol prútik.

„*Expecto patronum!*“

Z konca prútika vyletel chumáč striebornej pary a dementor spomalil, ale kúzlo celkom nevyšlo a potkýnajúc sa o vlastné nohy, Harry ustupoval ďalej. Dementor sa skláňal k nemu a mozog mu zahmlievala panika. *Sústred' sa!*

Spod dementorovho rúcha vykĺzli dve sivé, slizké prašivé ruky a načahovali sa za ním. Harrymu hučalo v ušiach.

„*Expecto patronum!*“

Vlastný hlas mu znel nejasne a vzdialene. Z prútika vyletel ďalší chumáč strieborného dymu – slabší než ten predchádzajúci – viac nemohol urobiť, nemohol zaklínať.

Vo svojej hlave začul smiech, prenikavý, piskľavý smiech... cítil hnilobný, smrteľne chladný dych dementora, ako mu napĺňa pľúca, utápa ho... *mysli... na nejakú šťastnú chvíľu...*

Vôbec však v sebe nenachádzal šťastie... ľadové prsty dementora sa uzatvárali okolo jeho hrdla, vysoký piskľavý smiech bol čoraz hlasnejší a v hlave sa mu ozval hlas: „*Poklož sa smrti, Harry... možno to bude bezbolestné... neviem... ja som nikdy nezomrel...*“

Už nikdy viac neuvidí Rona a Hermionu...

A odrazu sa mu pred očami jasne vynorili ich tváre a lapal po dychu.

„*EXPECTO PATRONUM!*“

Zo špičky Harryho prútika vyskočil obrovský strieborný jeleň, parožíom chytil dementora tam, kde by malo byť srdce, odhodil ho, ľahkého ako tma, a keď jeleň vyrazil vpred, porazený dementor letel preč ako netopier.

„*TADIALTO!*“ zakričal Harry na jeleňa. Zvrtol sa a rozbehol sa uličkou, vysoko držiac svietiaci prútik. „*DUDLEY? DUDLEY!*“

Neprebehol ani desať krokov, keď ich našiel: Dudley ležal skrútený na zemi a rukami si prikrýval tvár. Druhý dementor sa krčil nad ním, slizkými rukami mu zvieral zápästia a po-

maly, takmer láskavo, mu odtláčal ruky a skláňal hlavu pod kapucňou k Dudleyho tvári, akoby sa ho chystal pobožkať.

„CHYŤ HO!“ zreval Harry a strieborný jeleň, ktorého vyčaril, so svišťaním a dunením precvával okolo neho. Dementorova tvár bez očí už bola iba kúsok od Dudleyho tváre, keď ho strieborné parohy chytili, vyhodili do vzduchu ako toho prvého a on odletel do tmy, ktorá ho pohltila. Jeleň cválal na koniec uličky a tam sa rozplynul do striebornej hmly.

Mesiac, hviezdy a pouličné lampy odrazu znovu ožili. Uličkou preletel teplý vánok. Stromy v susedných záhradách zašumeli a zvyčajný hukot áut na Magnóliovom oblúku znovu zaplnil povetrie. Harry stál celkom nehybne, všetky zmysly sa mu chveli a vnímali náhly návrat do zvyčajného života. Po chvíli si uvedomil, že tričko, do nitky premočené od potu, sa mu prilepilo na telo. Nemohol uveriť tomu, čo sa práve stalo. Dementori... a *tu* v Malých Neradostniciach.

Dudley skrútený ležal na zemi, fňukal a triasol sa. Harry sa k nemu zohol, aby zistil, či dokáže vstať, ale vtedy začul za sebou hlasné rýchle kroky. Inštinktívne znova zdvihol prútik a zvrtol sa, aby bol zoči-voči bežiacemu.

Zjavila sa pred ním zadychčaná bláznivá stará susedka pani Figgová. Spod sieťky na vlasy jej vykĺzli sivé pramene, na zápästí jej visela nákupná sieťovka a kockované teplé papuče sa jej vyzúvali. Harry chcel rýchlo skryť prútik, ale...

„Neodkladaj ho, ty hlupák!“ zvraskla. „Čo ak ich je tu viac? Och, ja toho Mundungusa Fletchera *zabijem!*“

ZÁLETY SOV

„Čo?“ neprítomne vyhrkol Harry.
 „Odišiel!“ vysvetľovala pani Figgová, zalamujúc rukami. „Odišiel za kýmsi pozrieť si hromadu kotlíkov. Vraj spadli z metly! Hovorila som mu, že z neho zaživa stiahnem kožu, keď odíde, a pozri sa na to! Dementori! Ešte šťastie, že som na ten prípad nasadila pána Tibblesa. Lenže nemáme čas tu postávať! Ponáhľaj sa, musíš sa vrátiť. Och, z tohto budeme mať veľké neprijemnosti! Ja ho *zabijem!*“

„Ale...“ Odhalenie, že táto bláznivá stará susedka posadená mačkami vie, čo sú to dementori, bolo pre Harryho rovnako veľkým šokom ako to, že dvoch z nich stretol v priechodnej uličke. „Vy ste... vy ste čarodejníca?“

„Som šmukel. Obaja moji rodičia boli čarodejníci, ale ja som, žiaľ, ich schopnosti nezdedila. A Mundungus to veľmi dobre vie, tak ako som ti mala pomáhať brániť sa pred dementormi? Nechal ťa absolútne bez ochrany a ja som ho pritom varovala...“

„Ten Mundungus ma sledoval? No počkajte... tak teda to bol on! On sa odmiestnil pred našim domom!“

„Áno, áno, ale, našťastie, som umiestnila pána Tibblesa pod auto, pre každý prípad, a pán Tibbles ma prišiel varovať, lenže kým som sa dostala k vášmu domu, bol si preč a teraz... Och, čo nám len povie Dumbledore? Hej, ty!“ skríkla na Dudleyho, ktorý ešte stále nehybne ležal v uličke na zemi. „Zdvihni ten tučný zadok, a rýchlo!“

„Vy poznáte Dumbledora?“ cível na ňu Harry.

„Samozrejme, že poznám Dumbledora, kto by nepoznal

Dumbledore? Ale pohnime sa. Ja ti nepomôžem, keď sa vrátia, nikdy v živote som netransfigurovala ani vrecko čaju.“

Sklonila sa, zošúverenou rukou chytila Dudleyho za tučné rameno a potiahla.

„Vstávaj, ty vrece zemiakov, vstávaj!“

No Dudley sa buď nemohol, alebo nechcel pohnúť. Zostal na zemi, celý sa triasol, tvár mal popolavú a ústa pevne stisnuté.

„Ja ho zdvihnem.“ Harry chytil Dudleyho za ruku a dvíhal ho. S obrovským úsilím sa mu podarilo postaviť ho. Dudley vyzeral, že už-už zamdlie. Maličké očká sa mu prevracali v jamkách, na tvári mal kropaje potu a len čo ho Harry pustil, nebezpečne sa zatackal.

„Ponáhľaj sa!“ hystericky ho súrila pani Figgová.

Harry si vyložil jedno mohutné Dudleyho rameno na plece a vliekol ho k ceste, prehýbajúc sa pod tou váhou. Pani Figgová tackavo kráčala pred nimi, nervózne vykúkajúc za roh.

„Prútik nepúšťaj z ruky,“ varovala Harryho, keď vošli do Wistériovej aleje. „Teraz sa vykašli na zákon o utajení, aj tak z toho bude peklo, takže je to jedno. A keď už hovoríme o Nariadení obmedzujúcom čary mladistvých, *presne* tohto sa Dumbledore obával. Čo je to tam na konci ulice? Ach, to je len pán Prentice... neodkladaj prútik, chlapče, nehovorím ti, že ja som nanič?“

Nebolo ľahké pevne držať prútik a zároveň vliecť Dudleyho. Harry netrpezlivo štuchol bratanca pod rebrá, ale Dudley zrejme celkom stratil chuť hýbať sa samostatne. Visel Harrymu na pleci a veľikánske nožiská vliekol po zemi za sebou.

„Prečo ste mi nepovedali, že ste šmukel, pani Figgová?“ spýtal sa Harry a dychčal od námahy. „Koľkokrát som bol u vás, a vy ste nič nepovedali!“

„Tak prikázal Dumbledore. Mala som na teba dozerať, ale nič nepovedať, bol si primladý. Mrzí ma, že ti bolo so mnou

tak nepríjemne, Harry, ale Dursleyovci by ťa vôbec neboli pustili, keby si mysleli, že sa ti to páči. Vieš, nebolo to ľahké... ale... prepána,“ zvolala tragicky a znova zalamovala rukami, „keď sa o tom Dumbledore dopytuje – ako mohol Mundungus odísť, keď mal mať službu až do polnoci – kde je? Ako oznámim Dumbledorovi, čo sa stalo? Ja sa nemôžem premiestňovať.“

„Mám sovu, môžete si ju požičať.“ Harry zastonal a rozmýšľal, či mu pod Dudleyho ťarchou nepraskne chrčtica.

„Harry, ty to nechápeš! Dumbledore musí konať čo najrýchlejšie, lebo ministerstvo má vlastné cestičky pri odhaľovaní čarovania neploetých. Tí to už vedia, ver mi.“

„Musel som sa predsa zbaviť dementorov, musel som použiť čary – viac ich určite bude trápiť, čo hľadali dementori na Wistériovej aleji.“

„Och, milý môj, keby to tak bolo, ale obávam sa – MUNDUNGUS FLETCHER, JA ŤA ZABIJEM!“

Ozvalo sa hlasné PRÁSK a ovzdušie naplnil silný pach alkoholu zmiešaný s tabakovou zatuchlinou, keď sa pred nimi sčista-jasna zjavil územčistý neoholený muž v obnosenom kabáte. Mal krátke, krivé nohy, dlhé strapaté červenkasté vlasy a krvou podliate oči s vačkami, takže vyzeral smutne ako jazvečík. V ruke držal strieborný uzlík, v ktorom Harry ihneď spoznal neviditeľný plášť.

„Čo sa deje, Figgová?“ spýtal sa, preskakujúc pohľadom z pani Figgovej na Harryho a Dudleyho. „Nemala si zostať v utajení?“

„Ja ti dám *utajenie!*“ kričala pani Figgová. „*Dementori*, ty naničhodný ulievačský pašerák a zlodej!“

„Dementori?“ zopakoval Mundungus zdesene. „Dementori? Tu?“

„Áno, tu, ty darobná kopa netopierieho trusu, tu!“ škriekala pani Figgová. „Dementori napadli chlapca, ktorého si mal strážiť!“

„No, doparoma,“ chabo vyhrkol Mundungus, pozrel na pani Figgovú, na Harryho a potom zase na pani Figgovú. „Doparoma, ja...“

„A ty si odídeš nakupovať kradnuté kotlíky! Nehovorila som ti, že nesmieš nikam chodiť? *Nehovorila?*“

„Ja... no... ja...“ bolo vidieť, že Mundungus je celý nesvoj. „Keď to bola taká dobrá obchodná príležitosť, vieš...“

Pani Figgová zdvihla ruku, na ktorej jej visela nákupná sieťovka, a tresla ňou Mundungusa po tvári a po krku a usudzujúc podľa štrngotu, ktorý to narobilo, bola plná konzerv pre mačky.

„Au! Prestaň, ty stará bláznivá babizňa! Prestaň! Nieкто to musí povedať Dumbledorovi.“

„Áno, to musí!“ kričala pani Figgová a mlátila Mundungusa taškou s mačacími konzervami, kam ho len zasiahla. „A budeš - to - ty - a hneď - aj - mu - povieš - prečo - si - tu - nebol - a nepomohol mu!“

„Daj si tú sieťku na hlavu!“ Mundungus si zakrýval hlavu rukami. „Už idem! Už idem!“

Znovu sa ozvalo hlasné PRÁSK a zmizol.

„Dúfam, že ho Dumbledore zabije!“ zlostne si uľavila pani Figgová. „No tak poďme, Harry, na čo čakáš?“

Harry sa rozhodol, že nebude plytvať dychom na pripomienku, že pod farchou Dudleyho tela ledva prepletá nohami. Nadvihol polozamdletého Dudleyho a tackal sa ďalej.

„Odprevadím ťa k dverám,“ ponúkla sa pani Figgová, keď zabočili na Privátnu cestu, „pre prípad, že by sa tu ešte nejakí potulovali... och, prepána, to je hotová katastrofa... a ty si proti nim musel bojovať celkom sám... a Dumbledore nám kázal, že ti za každú cenu máme zabrániť, aby si čaroval... lenže už je asi zbytočné plakať nad rozliatym elixírom... no čo, už sme vypustili piadimužíkov.“

„Takže... Dumbledore... ma dal... sledovať?“ dychčal Harry.

„Samozrejme,“ podráždene odvrkla pani Figgová. „Čakal

si, že Ťa nechá len tak sa potulovať samého po tom, čo sa stalo v júni? Dobrý bože, chlapče, a mne povedali, že si inteligentný... choď dnu a zostaň tam,“ prikázala mu, keď prišli k domu číslo štyri. „Predpokladám, že sa s tebou onedlho niekto spojí.“

„Vy čo urobíte?“ spýtal sa Harry rýchlo.

„Idem rovno domov,“ odvetila pani Figgová, obzerajúc sa po tmavej ulici a zachvela sa. „Musím počkať na ďalšie pokyny. Len zostaň v dome. Dobrú noc.“

„Počkajte, nechodte ešte! Chcem vedieť...“

No pani Figgová sa už cupitavo rozbehla, papuče jej pritom plieskali o chodník a sieťovka hrkotala.

„Počkajte!“ kričal za ňou Harry. Mal milión otázok pre každého, kto bol v spojení s Dumbledorom, ale pani Figgová vzápätí pohltila tma. Zamračený Harry si napravil Dudleyho na pleci a pomaly, namáhavo kráčal po záhradnom chodníčku k domu číslo štyri.

V predsieni sa svietilo. Harry si zastrčil prútik za opasok džínsov, zazvonil a hľadel, ako sa silueta tety Petunie zväčšuje, neprirodzene skreslená vlnitým sklom vo vchodových dverách.

„Didinko! Už bol najvyšší čas. Už som si myslela... že... *Didinko, čo sa stalo?*“

Harry pozrel kútikom oka na Dudleyho a práve včas uhol spod jeho ramena. Dudley sa zatackal na mieste, zelený v tvári... potom otvoril ústa a ovracal celú rohožku.

„DIDINKO! Didinko, čo sa ti stalo? Vernon? VERNON!“

Harryho strýko pridupotal z obývačky, mrožie fúzy mu odstávali na všetky strany ako vždy, keď bol rozčúlený. Po-náhľal sa pomôcť tete Petunii previesť otraseného Dudleyho cez prah, pričom sa usiloval vyhnúť zvratkou.

„Je mu zle, Vernon!“

„Čo sa stalo, synak? Čo je? Dala ti pani Polkissova na olovrant niečo nezvyčajné?“

„Prečo si celý špinavý, miláčik? Ležal si na zemi?“

„Hádam ťa len neprepadli chuligáni?“

Teta Petunia vykrikla.

„Zavolaj na políciu, Vernon. Zavolaj políciu! Didinko, miláčik, povedz niečo mamičke! Čo ti urobili?“

Zdalo sa, že v tej panike zabudli na Harryho, a to sa mu hodilo. Podarilo sa mu vklízuť dnu tesne predtým, než strýko Vernon zabuchol dvere, a kým sa Dursleyovci s hrmotom potkýnali do kuchyne, Harry opatrne a potichu zamieril ku schodom.

„Kto ti to urobil, synak? Povedz nám mená. My ich dostaneme, neboj sa.“

„Psst! Chce niečo povedať, Vernon! Čo je, Didinko? Povedz mamičke.“

Harry už mal nohu na spodnom schode, keď sa Dudleymu vrátila reč.

„On.“

Harry zmeravel s nohou na schode, zvrátil tvár a chystal sa na výbuch.

„CHLAPČE! POĎ SEM!“

S pocitom hrôzy, ale zároveň nahnevane Harry pomaly zložil nohu zo schodu a otočil sa, aby nasledoval Dursleyovcov.

Dokonale čistá kuchyňa sa po tej tme vonku neprirodzene leskla. Teta Petunia viedla Dudleyho k stoličke, ešte stále bol celkom zelený a spotený. Strýko Vernon stál pred drezom a maličkými prižmúrenými očami zazeral na Harryho.

„Čo si urobil môjmu synovi?“ mračil sa výhražne.

„Nič,“ odvetil Harry, hoci veľmi dobre vedel, že strýko Vernon mu neuverí.

„Čo ti urobil, Didinko?“ trasúcim sa hlasom sa pýtala teta Petunia a utierala zvratky z Dudleyho koženej bundy. „Bolo to... bolo to veď-vieš-čo, miláčik? Použil... použil tú vec?“

Dudley pomaly, traslavo prikývol.

„To nie je pravda!“ prudko sa ohradil Harry, keď teta Pe-

tunia zakvílila a strýko Vernon zdvihol päste. „Nič som mu neurobil, to som nebol ja, to bol...“

No presne v tej chvíli cez kuchynské okno vletela sova pálená. Tesne minula hlavu strýka Vernona, preletela cez kuchyňu a pustila k Harryho nohám veľký pergamen, ktorý niesla v zobáku, elegantne sa obrátila, končekmi krídel sa obtrela o vrch chladničky a potom vyletela von a cez záhradu zmizla.

„SOVY!“ zreval strýko Vernon a dobre známa žila na spánku mu nahnevane pulzovala, keď zatresol okno. „ZASE SOVY! UŽ NECHCEM V DOME ŽIADNE SOVY!“

No Harry už otváral obálku a vytiahol z nej list. Srdce mu tíklo až kdesi v krku.

Vážený pán Potter,

boli sme informovaní, že ste dvadsaťtri minút po deviatej hodine dnes večer v oblasti obývanej muklami a v prítomnosti mukla použili kúzlo Patronus.

Pre toto vážne porušenie Nariadenia obmedzujúceho čary mladistvých ste vylúčený z Rokfortskej strednej školy čarodejníckej. Onedlho Vás v mieste Vášho bydliska navštívia zástupcovia ministerstva, aby zničili Váš prútik.

Pretože ste už v minulosti dostali oficiálne varovanie za predchádzajúci prečin podľa paragrafu 13 Zákona o utajení Medzinárodnej čarodejníckej konfederácie, s lútosťou Vám oznamujeme, že sa musíte dostaviť na disciplinárne konanie na Ministerstve mágie dňa dvanásteho augusta o 9.00 hod.

Dúfame, že sa máte dobre.

S pozdravom

Mafalda Hopkirková

Oddelenie pre vyšetrovanie nenáležitého používania čarodejníckych schopností

Ministerstvo mágie

Harry si ten list prečítal dva razy. Iba hmlisto si uvedomoval, že strýko Vernon a teta Petunia rozprávajú. V hlave mu všetko zamrzlo a zmeravelo. Do vedomia mu ako paralyzujúca strela prenikol jediný fakt. Vylúčili ho z Rokfortu. Je po všetkom. Už sa tam nikdy nevráti.

Pozrel sa na Dursleyovcov. Strýko Vernon bol až fialový v tvári, kričal a päste mal stále zdvihnuté. Teta Petunia objímala Dudleyho, ktorý znova vracal.

Harryho dočasne omráčený mozog sa prebúdzal. *Onedlho Vás v mieste Vášho bydliska navštívia zástupcovia ministerstva, aby zničili Váš prútik.* Dá sa urobiť iba jedno. Musí ujsť, a to hneď. Harry nevedel, kam pôjde, ale jedným si bol istý: či na Rokforte, alebo mimo neho, prútik potrebuje. Skoro ako vo sne vytiahol prútik a otočil sa, že odíde z kuchyne.

„Kam ideš?“ skríkol strýko Vernon. Keď Harry neodpovedal, vrhol sa krížom cez kuchyňu, aby mu zahradil dvere do predsiene. „Ja som s tebou ešte neskončil, chlapče!“

„Ustúp,“ povedal Harry potichu.

„Zostaneš tu a vysvetlíš mi, ako môj syn...“

„Ak neuhneš, použijem na teba kliatbu,“ povedal Harry a dvihol prútik.

„Mňa nedostaneš!“ zavrčal strýko Vernon. „Viem, že mimo toho blázinca, ktorý nazývaš školou, ho používať nesmieš!“

„Z toho blázinca ma vyhodili,“ povedal Harry. „Takže si môžem robiť, čo chcem. Máš tri sekundy. Jeden - dva...“

V kuchyni sa rozľahlo ohlušujúce TRESK! Teta Petunia zvreskla, strýko Vernon zakričal a uhol sa, a po tretí raz ten večer Harry hľadal zdroj hluku, ktorý nespôsobil on. Zbadal ho ihneď: omráčená sova plamienka s rozšuchoreným perím sedela vonku na podokenici po zrážke so zatvoreným oknom.

Nevšímajúc si zmučený výkrik strýka Vernona „SOVY!“, Harry prebehol kuchyňu a jedným trhnutím otvoril okno. Sova otrčila nohu, ku ktorej bol priviazaný malý pergamen,

otriasla si perie a odletela v tom okamihu, ako si Harry vzal list. Trasúcimi sa rukami Harry otvoril druhú správu, napísanú náhlivo a s čiernymi machuľami.

Harry,

Dumbledore práve prišiel na ministerstvo a usiluje sa to všetko dať do poriadku. NEOPÚŠŤAJ STRÝKOV A TETIN DOM. UŽ VIAC NEČARUJ. NEODOVZDAJ PRÚTIK.

Artur Weasley

Dumbledore sa usiluje dať to všetko do poriadku... čo to má znamenať? Akú moc má Dumbledore, aby prekonal Ministerstvo mágie? Tak teda je šanca, že by sa mohol vrátiť na Rokfort? V Harryho hrudi vyrástol maličký výhonok nádeje, ktorý takmer vzápätí zadusil strach – ako môže neodovzdať prúťik bez čarovania? Bude musieť bojovať so zástupcami ministerstva a ak to urobí, bude mať šťastie, ak sa vyhne Azkabanu, o vylúčení ani nehovoriac.

V hlave mu vírili myšlienky... môže ujsť a riskovať, že ho ministerstvo zatkne, alebo sa ani nepohnúť a čakať, kým ho tu nenájdu. Oveľa viac ho lákalo prvé riešenie, ale vedel, že pán Weasley má na srdci jeho dobro... a napokon, Dumbledore už vyriešil horšie situácie, než je táto.

„Dobre, rozmyslel som si to,“ vyhlásil Harry, „zostávam.“

Sadol si za kuchynský stôl oproti Dudleymu a tete Petunii. Zdalo sa, že Dursleyovcov zaskočilo jeho náhle rozhodnutie. Teta Petunia vrhla zúfalý pohľad na strýka Vernona. Žila na jeho fialovom spánku pulzovala ešte väčšmi než inokedy.

„Od koho sú všetky tie prekliate sovy?“ zavrčal.

„Tá prvá bola z Ministerstva mágie, že ma vylučujú,“ pokojne odvetil Harry. Napínal sluch, či zvonka nepočuje nejaké zvuky, pre prípad, že by sa blížili zástupcovia ministerstva, a okrem toho bolo jednoduchšie a tichšie, ak odpovedal na otázky strýka Vernona, než aby strýko zase zúrila a reval. „Tá

druhá bola od otca môjho priateľa Rona, ktorý pracuje na ministerstve.“

„*Ministerstvo mágie?*“ zreval strýko Vernon. „Ludia ako ty vo vláde? Och, tým je vysvetlené všetko, všetko, nečudo, že krajina ide dolu vodou.“

Keď Harry neodpovedal, strýko Vernon naňho zagánil a potom vyprskol: „A prečo ťa vylúčili?“

„Lebo som čaroval.“

„Aha!“ zreval strýko Vernon a tresol pästou po chladničke, ktorá sa otvorila, vypadlo z nej niekoľko Dudleyho nízkokalorických tyčiniek a na zemi sa polámali. „Takže priznávaš! Čo si urobil Dudleymu?“

„Nič,“ odvetil Harry trochu menej pokojne. „To som nebol ja...“

„Bol,“ neočakávane zamrmľal Dudley a strýko Vernon a teta Petunia okamžite mávali rukami na Harryho, aby ho umlčali a obaja sa sklánali nad Dudleyho.

„Pokračuj, synček,“ pobádal ho strýko Vernon. „Čo urobil?“

„Povedz nám to, miláčik,“ šepkala teta Petunia.

„Mieril na mňa prútikom,“ mumľal Dudley.

„Áno, mieril, ale nepoužil som ho...“ nahnevane začal Harry.

„MLČ!“ zrevali strýko Vernon a teta Petunia jednohlasne.

„Pokračuj, synak,“ opakoval strýko Vernon a fúzy sa mu nahnevane triasli.

„Všetko stmavlo,“ chrapľavo pokračoval Dudley a triasol sa. „Všetko bolo tmavé. A potom som počul... také veci. V hlave.“

Strýko Vernon a teta Petunia si vymenili absolútne zdeseňé pohľady. Ak ich najneoblúbenejšou vecou na svete bolo čarovanie, po ktorom tesne nasledovali susedia, čo porušovali zákaz polievania väčšími než oni sami, tak ľudia, čo počuli nejaké hlasy, sa nachádzali úplne naspodu ich rebríčka. Zjavne si mysleli, že Dudley prichádza o rozum.

„Aké veci si počul, chrobáčik?“ šeptom vyhrkla teta Petunia biela ako krieda a so slzami v očiach.

Zdalo sa však, že Dudley nie je schopný to vysloviť. Znovu sa zachvel a pokrútil veľkou plavovlasou hlavou. Napriek otupujúcej hrôze, ktorá ovládla Harryho od príchodu prvej sovy, zmocnila sa ho zvedavosť. Dementori spôsobujú, že človek v duchu znova prežíva najhoršie okamihy svojho života. Čo si musel vypočuť rozmaznávaný, starostlivo opatrovaný Dudley, ktorý ostatných terorizoval?

„Ako to, že si spadol, synček?“ spýtal sa strýko Vernon neprirodzene tichým hlasom, akým by možno hovoril pri posteli ťažko chorého.

„Po-potkol som sa,“ roztrasene povedal Dudley. „A potom...“

Ukázal na svoju mohutnú hrud'. Harry mu rozumel. Dudley si spomínal na lepkavý chlad, ktorý mu zaplavil pľúca, keď z neho vyciavali nádej a šťastie.

„Hrozný,“ zachrčal Dudley. „Chlad. Strašný chlad.“

„Dobre,“ povedal strýko Vernon silene pokojným hlasom, kým teta Petunia znepokojene priložila ruku na Dudleyho čelo, aby skúsila, či nemá teplotu. „Čo sa stalo potom, Dudulko?“

„Cítil som... cítil... ako keby... ako keby...“

„Ako keby si už nikdy nemal byť šťastný,“ dokončil Harry bezvýrazne.

„Áno,“ zašepkal Dudley a stále sa triasol.

„Tak!“ strýkovi sa celkom vrátil mohutný hlas a vystrel sa. „Uvrhol si na môjho syna nejakú šialenú kliatbu, aby počul nejaké hlasy a veril, že je... že je odsúdený na nešťastie či čo, je to tak?“

„Koľkokrát vám to mám hovoriť!“ zvyšoval hlas Harry a narastala v ňom zlosť. „To som nebol ja! Boli to dvaja dementori!“

„Dvaja... čo to bolo za nezmysel?“

„De - men - to - ri,“ vyslovil Harry pomaly a zreteľne. „Dvaja.“

„A kto sú, doparoma, dementori?“

„Strážcovia v čarodejníckom väzení Azkabane,“ povedala teta Petunia.

Po týchto slovách nasledovalo dvojsekundové ohlušujúce ticho, načo si teta Petunia prikryla ústa dlaňou, ako keby jej z nich vykĺzla nejaká nechutná nadávka. Strýko Vernon na ňu vyvaloval oči. Harrymu sa zakrútila hlava. Pani Figgová, to je jedna vec - ale teta Petunia?

„Ako to vieš?“ spýtal sa jej prekvapene.

Zdalo sa, že teta Petunia je sama sebou zdesená. Pozrela na strýka Vernona, akoby sa bojzljivo ospravedlňovala, a potom trochu odtiahla ruku a odhalila svoje konské zuby.

„Počula som... ten strašný chlapec... ako jej o nich hovorí... pred rokmi,“ jachtala nervózne.

„Ak myslíš moju mamu a otca, prečo ich nemenuješ?“ spýtal sa Harry nahlas, ale teta Petunia ho ignorovala. Zdalo sa, že je načisto vykoľajená.

Harry žasol. Okrem jediného výbuchu pred rokmi, keď teta Petunia vrieskala, že Harryho matka bola nenormálna, Harry nikdy nepočul, že by spomenula svoju sestru. Ohromilo ho, že si takúto nesúvislú informáciu o čarodejníckom svete pamätala tak dlho, keď zvyčajne všetky svoje sily vynakladala na predstieranie, že taký svet vôbec neexistuje.

Strýko Vernon otvoril ústa, znova ich zavrel, ešte raz otvoril a potom, očividne sa usilujúc spomenúť si, ako sa rozpráva, ich otvoril po tretí raz a zachrapčal: „Takže... tak... oni... ehm... naozaj existujú... tí dementovia či ako sa...“

Teta Petunia prikývla.

Strýko Vernon pozrel z tety Petunie na Dudleyho a potom na Harryho, akoby dúfal, že niekto zakričí „Prvý apríl!“ Keďže všetci boli ticho, znova otvoril ústa, ale námahy hľadať ďalšie slová ho ušetril príchod už tretej sovy v ten večer.

Vlietla cez ešte stále otvorené okno ako páperová delová guľa a so škrabotom pristála na kuchynskom stole, pričom všetci traja Dursleyovci vylakane vyskočili. Harry vybral sove zo zobáka druhú obálku oficiálneho vzhľadu, otvoril ju a sova vyletela naspäť do tmy.

„Dost' - už tých - sov,“ zamrmal duchom neprítomne strýko Vernon, ťažkým krokom šiel k oknu a znova ho zatresol.

Vážený pán Potter,

nadväzujúc na náš list odoslaný približne pred dvadsiatimi dvoma minútami, Ministerstvo mágie znovu preskúmalo svoje rozhodnutie okamžite zničiť Váš prútik. Môžete si prútik ponechať až do disciplinárneho konania dvanásteho augusta, na ktorom bude prijaté oficiálne rozhodnutie.

Po rozhovore s riaditeľom Rokfortskej strednej školy čarodejníckej ministerstvo súhlasilo s tým, že otázku Vášho vylúčenia rozhodne taktiež v tom čase. Mali by ste sa preto až do ďalšieho vyšetrovania považovať za dočasne vylúčeného.

Želáme Vám všetko dobré.

S pozdravom

Mafalda Hopkirková

Oddelenie pre vyšetrovanie nenáležitého používania čarodejníckych schopností

Ministerstvo mágie

Rýchlo si list prečítal tri razy za sebou. Tá neprijemná sklúčenosť, ktorá mu zvierala hrud', trochu poľavila po správe, že nie je ešte definitívne vylúčený, hoci jeho obavy to celkom nezahnilo. Zdalo sa, že všetko bude závisieť od vypočítania dvanásteho augusta.

„No?“ strýko Vernon vrátil Harryho do prítomnosti. „Čo teraz? Odsúdili ťa na niečo? Máte aj vy trest smrti?“ dodal s nádejou v hlase.

„Musím ísť na výsluch.“

„A tam ťa odsúdia?“

„Asi áno.“

„Tak sa teda nebudem vzdávať nádeje,“ nehanebne poznamenal strýko Vernon.

„No ak je to všetko,“ vstával Harry. Zúfalo túžil byť sám, porozmýšľať, možno poslať list Ronovi, Hermione alebo Siriusovi.

„NIE, DOPAROMA, TO NIE JE VŠETKO!“ zreval strýko Vernon. „SADNI SI!“

„A čo teraz?“ netrpezlivo sa spýtal Harry.

„DUDLEY!“ zahučal strýko Vernon. „Chcem presne vedieť, čo sa stalo môjmu synovi.“

„DOBRE!“ zakričal Harry a v tom rozčúlení mu z konca prútika, ktorý ešte vždy držal v ruke, vyleteli červené a zlaté iskričky. Všetci traja Dursleyovci sa strhli a tvárili sa zdesene.

„Stáli sme s Dudleym v uličke medzi Magnóliovým oblúkom a Wistériovou alejou,“ povedal Harry, rozprával rýchlo a veľmi sa usiloval ovládať rozčúlenie. „Dudleymu sa zachcelo ma podpichovať, a tak som vytiahol prútik, ale nepoužil som ho. Vtedy sa zjavili dvaja dementori...“

„Ale čo sú tí dementoidi?“ nazlostene sa spýtal strýko Vernon. „Čo ROBIA?“

„Hovoril som vám - vycicajú z človeka všetko šťastie, a keď majú šancu, pobožkajú vás...“

„Pobožkajú?“ strýko Vernon vyvalil oči. „Pobožkajú?“

„Tak sa to nazýva, keď vám cez ústa vysajú dušu.“

Teta Petunia potichu vykrikla.

„Jeho dušu? Ale nezobrali... on ju ešte stále...“

Strýko chytil Dudleyho za plecía a potriasol ním, ako keby chcel vyskúšať, či v ňom zahrkoce jeho duša.

„Samozrejme, že nedostali jeho dušu, zistili by ste to, keby sa to stalo,“ podráždene zareagoval Harry.

„Zápasil si s nimi, synak, však?“ nahlas povedal strýko Vernon a vyzeral ako človek, ktorý sa usiluje vrátiť rozhovor do roviny, ktorej rozumie. „Dal si im jeden pravý-lavý, však?“

„Dementorovi nemôžete dať *jeden pravý-lavý*,” precedil Harry cez stisnuté zuby.

„Tak teda prečo sa mu nič nestalo?“ jedovito vybuchol strýko Vernon. „Prečo teda nie je celkom prázdny, há?“

„Pretože som použil *Patronusa*...“

Švác! Ozval sa hrkot, šum krídel, jemne sa zvířil prach a z kozuba v kuchyni vyletela štvrtá sova.

„PREPÁNAJÁNA!“ zreval strýko Vernon a vytrhával si z fúzov celé chumáče - v takomto stave nebol už dávno. „JA TU UŽ NECHCEM ŽIADNE SOVY, NEBUDEM TO TOLEROVAŤ, TO TI HOVORÍM!“

No Harry už sťahoval zo sovej nohy zvitok pergamenu. Bol tak pevne presvedčený, že tento list musí byť od Dumbledora a všetko vysvetľuje - dementorov, pani Figgovú, čo chystá ministerstvo, a ako to on, Dumbledore, mieni vyriešiť - že po prvý raz v živote bol sklamaný, keď spoznal Siriusovo písmo. Nevšimal si neutíchajúce šomranie strýka Vernona na sovy, prižmúril oči, keď sa z kozuba vyvalil druhý oblak prachu, lebo posledná sova práve odlietala, a čítal Siriusovu správu.

Artur mi práve povedal, čo sa stalo. Nech sa deje čokoľvek, nevyhádzaj z domu.

Harry to považoval za takú nevhodnú reakciu na všetko, čo sa stalo v ten večer, že prevracal ten kus pergamenu a hľadal, kde je zvyšok listu, ale nič viac tam nebolo.

Znova sa rozčúlil. To ho nikto ani len nepochváli za to, že sám odvrátil dvoch dementorov? Pán Weasley i Sirius sa správajú, ako keby sa dopustil nejakého darebáctva, a chystajú sa ho vyhrešiť neskôr, keď zistia, koľko škody narobil?

„... *zálety sov*, chcel som povedať *nálety sov* na môj dom! Ja to tak nenechám, chlapče, veru nie...“

„Nemôžem zabrániť tomu, aby tie sovy prilietali,“ odsekol Harry a pokrčil Siriusov list v dlani.

„Chcem počuť pravdu, čo sa stalo dnes večer!“ vyštekol strýko Vernon. „Ak Dudleymu ublížili dementori, ako to, že ťa vylúčili? Robil si veď-vieš-čo, priznal si to!“

Harry sa zhlboka nadýchol, aby sa upokojil. Nadovšetko na svete túžil vypadnúť z tejto kuchyne a od Dursleyovcov.

„Použil som kúzlo *Patronus*, aby som odohnal dementorov,“ vysvetľoval znova a zo všetkých síl sa usiloval zachovať pokoj. „To je to jediné, čo na nich zaberá.“

„Ale čo robili dementoidi v Malých Neradostniciach?“ rozhorčene sa spytoval strýko Vernon.

„To ti nepoviem. Netuším,“ unavene odpovedal Harry.

V ostrom svetle ho bolela hlava. Jeho hnev začal ustupovať. Cítil sa prázdny, vyčerpaný. Všetci Dursleyovci naňho civeli.

„To ty si na príčine,“ prudko vyhrkol strýko Vernon. „Má to niečo spoločné s tebou, chlapče, ja to viem. Prečo inak by sem prišli? Prečo inak by boli v tej uličke? Ty musíš byť jediný... jediný...“ Očividne sa nemohol donútiť vysloviť slovo *čarodejník*. „Jediný veď-vieš-čo široko-daleko.“

„Ja neviem, prečo tu boli.“

Po slovách strýka Vernona sa však Harryho vyčerpaný mozog znova prebudil. Naozaj, prečo prišli dementori do Malých Neradostníc? To predsa nemohla byť náhoda, že prišli do uličky, kde bol Harry. Poslal ich niekto? Stratilo Ministerstvo mágie nad nimi kontrolu? Odišli z Azkabanu a pridali sa k Voldemortovi, tak ako predpovedal Dumbledore?

„Tí dememberi strážia nejaké príšerné väzenie?“ spýtal sa strýko Vernon, akoby sledoval Harryho myšlienky.

„Áno.“

Keby ho len prestala bolieť hlava, keby mohol odísť z kuchyne do svojej tmavej izby a premýšľať...

„Ohó! Prišli Ťa zatknúť!“ vyhlásil strýko Vernon s víťazoslávnym tónom človeka, ktorý dospel k nedosiahnuteľnému záveru. „Tak je to, chlapče, nemám pravdu? Si na úteku pred zákonom.“

„Samozrejme, že nie som,“ krútil hlavou Harry, akoby odháňal muchu, a mozog mu pracoval na plné obrátky.

„Tak potom prečo...?“

„Musel ich poslať on,“ odvetil Harry potichu, skôr pre seba než strýkovi Vernonovi.

„Čo to má znamenať? Kto ich musel poslať?“

„Lord Voldemort,“ povedal Harry.

Matne si uvedomoval, aké je to čudné, že Dursleyovci, ktorí sa vždy strhávali, cúvali a híkali pri slovách ako „čarodejník“, „čarovanie“ alebo „prúťik“, si vypočuli meno najstrašnejšieho čarodejníka všetkých čias bez najmenšieho zachvenia.

„Lord... počkaj,“ vraštil tvár strýko Vernon a jeho prasacie očka vyzerali, akoby v nich svitlo pochopenie. „To meno som počul... to bol ten, čo...“

„Zabil mojich rodičov, áno,“ dokončil Harry.

„Ale už je po ňom,“ povedal strýko Vernon podráždene a ani náznakom nedal najavo, že vražda Harryho rodičov by mohla byť bolestivá téma. „To povedal ten obrovský chlap. Už ho niet.“

„Vrátil sa,“ namáhavo vyslovil Harry.

Bol to veľmi zvláštny pocit stáť v kuchyni tety Petunie, dokonale čistej ako operačná sála, vedľa najmodernejšej chladničky a televízora s veľkoplošnou obrazovkou a pokojne rozprávať strýkovi Vernonovi o lordovi Voldemortovi. Príchod dementorov do Malých Neradostníc zrejme porušil veľký neviditeľný múr, ktorý tak zaryto delil nečarodejnicky svet Privátnej cesty od sveta za ním. Harryho dva životy nejakým čínom splynuli a všetko sa prevrátilo naruby; Dursleyovci sa spytujú na podrobnosti o čarodejníckom svete a pani Figgo-

vá pozná Albusa Dumbledora; dementori sa potulujú po Malých Neradostniciach a on sa možno nikdy nevráti do Rokfortu. Harryho ešte väčšmi rozbolela hlava.

„Vrátil?“ zašepkala teta Petunia.

Hľadela na Harryho tak, ako ešte nikdy predtým. A odrazu, po prvý raz v živote, si Harry vďačne uvedomoval, že teta Petunia je sestra jeho mamy. Nevedel by vysvetliť, prečo sa ho ten pocit zmocnil práve v tej chvíli. Vedel iba to, že nie je jediný v tejto miestnosti, kto tuší, čo by mohol návrat lorda Voldemorta znamenať. Teta Petunia nikdy v živote takto naňho nehľadela. Veľké bledé oči (také odlišné od sestriných) nemala znechutene či nahnevane prižmúrené, ale vyvalené od strachu. To úporné predstieranie, ktorého sa teta Petunia nevzdávala po celý Harryho život – že nijaké čary ani iný svet než ten, v ktorom žije so strýkom Vernonom, neexistujú, sa očividne zrútilo.

„Áno,“ potvrdil Harry a teraz to hovoril priamo tete Petunii. „Asi pred mesiacom sa vrátil. Videl som ho.“

Teta nahmatala Dudleyho mohutné plecia v koženej bunde a pevne sa ich držala.

„No počkaj,“ povedal strýko Vernon, hľadiac na manželku, potom pozrel na Harryho a zase na ňu, viditeľne omráčený a popletený nevidaným pochopením, ktoré medzi nimi očividne nastalo. „No moment. Hovoríš, že ten lord Voldy-neviemčo sa vrátil?“

„Áno.“

„Ten, čo zavraždil tvojich rodičov?“

„Áno.“

„A teraz posiela za tebou detremberov?“

„Vyzerá to tak,“ prikývol Harry.

„Aha,“ strýko Vernon pozrel na manželku, bielu ako steňa, potom na Harryho a nadvihol si nohavice. Vyzeral, akoby opúchal a jeho veľká fialová tvár sa rozťahovala Harrymu pred očami. „A tým je to vyriešené,“ vyhlásil a predok

košele sa mu napínal, „môžeš vypadnúť z tohto domu, chlapče!“

„Čo?“ spýtal sa Harry.

„Počul si ma – VON!“ zreval strýko Vernon a ešte aj teta Petunia a Dudley nadskočili. „VON! VON! Mal som to urobiť už pred rokmi! Sovy si z tohto domu urobili prestupnú stanicu, vybuchujú tu pudinky, polovica obývačky je zničená, Dudley má chvost, Marge nadskakuje pod stropom a ten lietajúci Ford Anglia – VON! VON! Skoncoval som s tebou! Si minulosť! Ak ide po tebe nejaký šialenec, nezostaneš tu, nebudeš ohrozovať moju manželku a syna, nebudeš nám robiť problémy. Ak mieniš ísť tou istou cestou ako tvoji naničhodní rodičia, skončil som s tebou. VON!“

Harry stál na mieste, akoby zapustil korene. Všetky listy – z ministerstva, od pána Weasleyho a Siriusu, krčil v ľavej ruke. *Nech sa deje čokoľvek, nevychádzaj z domu. NEOPÚŠŤAJ STRÝKOV A TETIN DOM.*

„Počul si ma?!“ strýko Vernon sa nakláňal dopredu a jeho fialová mohutná tvár bola tak blízko Harryho tváre, že cítil jeho sliny. „Hýb sa! Ešte pred pol hodinou si sa nemohol dočkať, kedy vypadneš! Zmizni a už nikdy viac nezašpiň svojou nohou náš prah! Vôbec nechápem, prečo sme Ťa tu nechali. Marge mala pravdu, mal si ísť do sirotinca. Boli sme priamkí a sami sme si na vine. Myslel som si, že to z teba vytlačíme, že z teba vychováme normálneho človeka, ale ty si bol skazený od samého začiatku. Už mám toho dosť... sovy!“

Komínom vletela dnu piata sova tak rýchlo, že len čo sa dotkla zeme, znova vzlietla a pritom hlasno zaškriekala. Harry sa načiahol, že chytil list v šarlátovočervenej obálke, ale sova mu preletela ponad hlavu rovno k tete Petunii, ktorá vykrikla a uhla sa, prikrývajúc si tvár rukami. Sova jej pustila červenú obálku na hlavu, otočila sa a letela naspäť do komína.

Harry sa vrhol za listom, ale teta Petunia ho predbehla.

„Môžeš ho otvoriť, keď chceš,“ povedal Harry, „ale aj tak budem počuť, čo v ňom je. Je to vrešfadlo.“

„Pusti to, Petunia!“ zreval strýko Vernon. „Nedotýkaj sa toho, môže to byť nebezpečné.“

„Je adresovaný mne,“ trasúcim sa hlasom povedala teta Petunia. „Je adresovaný *mne*, Vernon, pozri! *Pani Petunia Dursleyová, kuchyňa, dom číslo štyri, Privátna cesta...*“

Zdesená zatajila dych. Z červenej obálky sa začalo dymiť.

„Otvor to!“ súril ju Harry. „Nech to máš za sebou! Aj tak sa to stane!“

„Nie.“

Tete Petunii sa triasla ruka. Splašene sa obzerala po kuchyni, akoby hľadala, kadiaľ ujsť, ale prineskoro – obálka vzbĺkla. Teta Petunia skríkla a pustila ju.

Kuchyňou sa z horiaceho listu na stole rozľahol strašný hlas a ozýval sa v tom uzavretom priestore.

„*Pamätaj na to minulé, Petunia.*“

Teta Petunia vyzerala, akoby mala už-už zamdlieť. Klesla na stoličku vedľa Dudleyho a tvár si zakryla rukami. Zvyšky obálky sa potichu premenili na popol.

„Čo je to?“ zachrípnutým hlasom sa spýtal strýko Vernon. „Čo... ja ne... Petunia?“

Teta Petunia nepovedala nič. Dudley s otvorenými ústami tupo hľadel na matku. Ticho sa strašidelne prehlbovalo. Harry absolútne ohromený sledoval svoju tetu a v hlave mu hučalo, akoby mu mala prasknúť.

„Petunia, drahá!“ krotko ju oslovil strýko Vernon. „P-petunia?“

Zdvihla hlavu. Ešte stále sa triasla. Preglgla.

„Ten chlapec... ten chlapec tu musí zostať, Vernon,“ povedala slabým hlasom.

„Č-čo?“

„Zostane,“ vyhlásila. Nepozrela na Harryho. Znova vstala.

„On... ale, Petunia...“

„Keby sme ho vyhodili, susedia by mali reči,“ vravela. Rýchlo sa vracala k svojmu zvyčajnému energickému nevlúdneému správaniu, hoci ešte stále bola veľmi bledá. „Mali by trápne otázky, chceli by vedieť, kam išiel. Musíme si ho nechať.“

Strýko Vernon vyfučal ako stará pneumatika.

„Ale, drahá Petunia...“

Teta Petunia ho ignorovala. Otočila sa k Harrymu.

„Zostaneš vo svojej izbe. Nebudeš vychádzať z domu.

A teraz choď spať.“

Harry sa ani nepohol.

„Od koho bolo to vrešťadlo?“

„Nevypytuj sa,“ odsekla teta Petunia.

„Ste v spojení s čarodejníkmi?“

„Povedala som ti, že máš ísť spať!“

„Čo to znamenalo? Máš si pamätať minulé čo?“

„Choď do postele!“

„Ako to, že...?“

„POČUL SI TETU A TERAZ CHOĎ SPAŤ!“